

Подиръ нѣколко минути той утихналъ, но още хленчелъ. Досрамѣло го, но незна-
ялъ какво да прави.

— Глупаво дѣте, казала Катя, — много

ми е жалъ, че се толкова докачи. Да се по-
миримъ!

Тя се навела къмъ него.

Борисчо скочилъ на крака, сложилъ
книгата на масата и прѣгърналъ сестра си.

Сестра му го погалила, изтрила му съл-
зитѣ и той съвсѣмъ се успокоилъ.